

ע"פ 4077/04/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 4077-04-23 פלוני נ' מדינת ישראל

בפני **כבוד השופט הבכירה, ברנט-אב"ד**
כבוד השופט בורנשטיין
כבוד השופט מיכלס
המערער **פלוני**
נגד
המשיבה **מדינת ישראל**

פסק דין

1. ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (כבוד השופט טל אוסטפלד נאוי) בת"פ 1287-11-20, מיום 14.3.2023.
2. המערער הורשע במסגרת הסדר טיעון ובהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
3. על המערער נגזרו 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור בתוך 3 שנים מיום מתן גזר הדין כל עבירת אלימות; קנס בסך 500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו אם הקנס לא ישולם ופיצוי בסך 4,500 ש"ח למתלוננת.
4. הערעור מופנה כנגד עצם הרשעתו של המערער בדין ולחלופין כלפי חומרת העונש.
5. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 25.1.2020 בסמוך לשעה 00:10, עת היה המערער תחת השפעת אלכוהול, התגלע ויכוח בינו לבין בת זוגו, אשר אותה עת הייתה נשואה לו מזה מספר חודשים (להלן: "**המתלוננת**"), במהלכו קיללו זה את זה. באותן הנסיבות, תקף המערער את המתלוננת בכך שהגיח מאחוריה, חנק אותה, הפיל אותה לרצפה, היכה בפניה מכת אגרוף וניער את פניה. באותן הנסיבות התקשרה המתלוננת למוקד 100 של המשטרה באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שהיה בידה ובתגובה לכך ניתק המערער את השיחה ונשך אותה בזרוע יד ימינה. בהמשך, לאחר שחשב המערער כי שוטרים הגיעו לדלת הבית, איים המערער על המתלוננת. כתוצאה ממעשיו של המערער נגרמו למתלוננת חבלות בדמות אדמומיות בזרוע יד ימין ואדמומיות

בכתפיים.

6. בין הצדדים גובשה הסכמה לפיה המערער יופנה לשירות המבחן שיערוך תסקיר בעניינו. לבקשת ההגנה התבקש שירות המבחן לבחון את שאלת ביטול ההרשעה.

7. בעניינו של המערער הוגשו שני תסקירים.

בתסקיר הראשון מיום 21.2.2022 פורטו בהרחבה תולדותיו של המערער וצוין כי מדובר במי שהוא כבן 35, גרוש, המתגורר בדירה שכורה עם שותף בXXX. מזה כ-12 שנה עובד המערער בתעשייה צבאית בתחום התפעול ושומר על רצף תעסוקתי מאז שוחרר מהצבא. בהתייחס לעבירות בהן הורשע, הסביר המערער כי הודה במיוחס לו כיוון שלא הבין את משמעות ההליך הפלילי. המערער מסר שהוויכוח היה הדדי והתנהגותו נבעה מתוך הגנה עצמית ורצון לסיים את האירוע, כאשר בעת האירוע שניהם צרכו אלכוהול במידה מתונה. לדברי המערער, הוא אינו אלים, מדובר בוויכוח בין בני זוג והתיאורים בכתב האישום אינם מדויקים. לאחר האירוע החליטו בני הזוג להתגרש.

שירות המבחן יצר קשר עם המתלוננת אשר ביקשה כי התלונה תבוטל וציינה כי העתיקה מגוריה לעיר אחרת והחלה בחיים חדשים. המתלוננת מסרה כי מדובר באירוע אלימות חד פעמי וכיום אין לה קשר עם המערער, היא אינה מרגישה מאוימת ואינה מקבלת בשום דרך מסרים ממנו.

שירות המבחן התרשם מהמערער כמי אשר מנהל אורח חיים נורמטיבי, ללא מאפיינים אלימים, ללא בעייתיות בצריכת חומרים משני תודעה, בעל יכולת הסתגלות למסגרות והתמדה בהן. המערער בעל יכולות וכישורים המסייעים לו להתמודד באופן מותאם במצבים שונים בחייו. שירות המבחן התרשם כי המערער מצליח לתפקד במישורי חיי השונים, כגון התעסוקה והמשפחה. שירות המבחן התרשם עוד כי המערער הפיק לקחים ומעורבותו בעבירה עומדת בפער לניהול אורח חיי התקין. לפיכך, המליץ שירות המבחן על עונש מאסר מותנה והתחייבות, בשם לב לטענת המערער כי לא יוכל לבצע של"צ בעקבות עבודתו האינטנסיבית.

אשר לשאלת ביטול הרשעתו של המערער, שירות המבחן לא בא בהמלצה מאחר שהמערער לא הציג מסמך ממנו ניתן ללמוד על פגיעה קונקרטית בתעסוקתו, במידה שיוורשע בפלילים, ולדבריו הוא אינו יודע האם תהיינה השלכות על תעסוקתו מאחר שלא שיתף את המעסיק במקרה.

מן התסקיר השני מיום 26.5.22, עולה כי כיום מצליח המערער להבין את חלקו באירוע ולא להשליך את האחריות לפתחה של המתלוננת. המערער מבין את משמעות מעשיו וההליך הפלילי, לדבריו שני הצדדים נהגו לא כשורה אך כיום הוא לוקח אחריות מלאה על התנהגותו שלו. המערער הציג בפני שירות המבחן מסמכים על השקעתו ותרומה בעבודה וקבלת תגמול בעקבות המלצת הממונים הישירים. לא היה בידו אישור המעיד על פגיעה קונקרטית בתעסוקתו וזאת לאחר שבדק עניין זה מול מחלקת כח האדם במקום עבודתו.

לדברי המערער הרשעה יכולה לפגוע בסיווג הבטחוני, דבר שעלול בעתיד
הסיווג. המערער הביע הסכמתו לצו של"צ על אף העומס בעבודתו.

להערכת שירות המבחן, ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבור המערער, מסייע לו לבחון התנהלותו
ובכך צומצם הסיכון לחזרה להתנהגות אלימה ועוברת חוק. גורם מצמצם סיכון נוסף מצא שירות המבחן בעובדה
שהמערער אינו בקשר עם גרושתו ועסוק כיום בקידום חייו.

נוכח חומרת העבירה ומאפייניה, שירות המבחן המליץ על הטלת ענישה קונקרטית חינוכית שיש בה כדי
להציב גבול נוסף להתנהלותו של המערער ולהדגיש את הפסול בה. הומלץ על צו של"צ בהיקף של 160 שעות.
באשר לשאלת ההרשעה, אומנם לא הוצגו מסמכים שיש בהם להעיד על פגיעה קונקרטית, אך על מנת למנוע
פגיעה עתידית, שירות המבחן המליץ לבחון ביטול ההרשעה.

8. המערער הופנה לקבלת חוות דעת ונמצא מתאים לעבודות שירות במגבלות.

9. בית משפט קמא קבע כי מקרה זה אינו מצדיק הימנעות מהרשעה. צוין כי כתב האישום מגולל מסכת התפרצות
אלימה של המערער, קרי: אין מדובר במכה בודדת אלא בתקיפה למשך מספר דקות הכוללת חניקתה של
המתלוננת, הפלטה לרצפה, הכאה באמצעות מכת אגרוף וניעור פניה, עד כי נגרם לה נזק וחבלות בדמות
אדמומיות בזרוע יד ימין ובכתפיה. בהמשך, כשניסתה המתלוננת להיחלץ מידי המערער ולהזעיק את עזרת
המשטרה, ניתק המערער את שיחת הטלפון ונשך את המתלוננת. בחינת נסיבות ביצוע העבירה מצביעה על פגיעה
ברף חומרה בינוני בערכים המוגנים.

כלל יסוד הוא כי מי שנקבע כי ביצע עבירה פלילית - יורשע בדין, ורק נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן יכול
שיביאו לתוצאה של סיום ההליכים ללא הרשעה. במסגרת "הלכת כתב" נקבעו התנאים לכך, ולפיהם הימנעות
מהרשעה אפשרית אם מתקיימים שני גורמים מצטברים: על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום המערער
וסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים.
בענייננו קבע בית משפט קמא כי יש לראות בחומרה עבירות אלימות המבוצעות בתוך התא המשפחתי, אך
שבנסיבות המתאימות ניתן להימנע מהרשעה. אלא שבמקרה הנדון אין מתקיים כלל ועיקר התנאי השני
שעיקרו קיומו של נזק קונקרטי. לא הוצגו ראיות שיש בהן כדי להקים חשש ממשי מפני פגיעה ממשית בעיסוקו
של המערער. לטענת ההגנה צפוי המערער לפגיעה חמורה וקונקרטית ככל שתעמוד ההרשעה על כנה, מקום בו יידרש
לסיווג בטחוני שונה, אך כאמור, לא הוצגו ראיות לכך. הובהר כי פגיעה קונקרטית היא פגיעה בהעסקתו
הקיימת ולא העתידית או הפוטנציאלית.

אשר למתחם העונש ההולם, צוין כי במעשיו פגע המערער בערכים המוגנים של הגנה על שלמות גופה
של המתלוננת, בטחונה ושלוות נפשה. בחינת נסיבות ביצוע העבירה מצביעה על פגיעה ברף הבינוני - נמוך בערכים
המוגנים. הנסיבות לחומרה צוינו לעיל. לקולה, מדובר באירוע חד פעמי שזר לאורחותיו והתנהלותו של המערער.
נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 חודשי מאסר שיכול ויורצו בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל, לצד
ענישה נלווית.

בית משפט קמא מצא כי אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, תוך שדחה את טענת ההגנה כי יש לפרש את המונח "שיקום" כחזרה לשגרת החיים הנורמטיביים. בית משפט קמא סקר את פסיקת בית המשפט העליון בעניין ומצא כי שיקום משמעו הפנמה של נורמות חיים תקינות וקבלת הנחיות לאופן ניהול אורח חיים מאורגן. זאת במובחן ממי שניהל לכל אורך חייו חיים תקינים ואך בשל משבר נקודתי ביצע עבירות ובאמצעות סיוע נקודתי שב לחייו התקינים. נקבע כי יש להבחין בין אזרח נורמטיבי שמעיד, או אז ההליך השיקומי יגולם בקביעת העונש בתוך המתחם, לבין מי שההליך השיקומי "הקים" אותו לתחיה מחדש. בנסיבות אלה, בהן המערער לא שולב בהליך הטיפול, משלא נזקק לו מלכתחילה, ואף לא ניתן לזהות אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה או אף הבעת חרטה כנה, לא ניתן לראות את חזרתו של המערער לשגרת חייו הנורמטיבית, כמי שהשתקם או כמי שיש לו סיכוי להשתקם במשמעותו של סעיף 40ד לחוק העונשין.

אשר למיקום העותר במסגרת המתחם, נקבע כי אין למצות עם המערער את הדין, שכן המערער הודה במיוחס לו כבר בהזדמנות הראשונה וחסך בזמנם של העדים. עוד ראוי להתחשב בנסיבותיו האישיות של המערער, בעברו הנקי ובעובדה כי מאז ביצוע העבירות לא ביצע עבירות נוספות. כמו כן, הקשר בין המתלוננת לבין המערער ניתן, הצדדים התגרשו והמתלוננת מסרה כי המערער אינו יוצר עמה קשר והיא אינה חוששת מפניו. כעולה מתסקיר שירות המבחן, מדובר במי אשר משקיע ממרצו ומשכלו בעבודתו וברי כי יש בכך כדי ללמד על אופיו והתנהלותו החיובית והנורמטיבית.

אין ספק כי שליחתו של המערער לריצוי מאסר בעבודות שירות עשויה לפגוע בו אך אין מנוס מהמסקנה כי לא די בשיקולים אלה, בנסיבות העניין ובשים לב לחומרת העבירה, כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם שנקבע, או כדי להצדיק השתת עונש שאינו כולל רכיב ממשי של מאסר ולו בעבודות שירות.

10. בערעורו טען המערער שהוא עומד בקריטריונים שנקבעו בהלכת כתב ובשורה ארוכה של פסקי דין שעסקו במקרים חמורים יותר: מקרה חד פעמי וספונטני ברגע של ויכוח; המלצת הגורמים המקצועיים בשירות המבחן; אמנם לא הוכח "נזק קונקרטי", אך חרב הפיטורין מתנופפת מעל ראשו של המערער ובוודאי שיש בהרשעתו כדי לפגוע באפשרות קידומו התעסוקתי (זאת כשהמערער מפרנס יחיד של משפחתו - רעייתו ובנו התינוק). כן נטען כי שגה בית משפט קמא בהתעלמו מרצונה של המתלוננת לבטל את תלונתה ומדבריה כי מדובר במקרה חד פעמי וזר לאורח חייו של המערער. בית משפט קמא שגה גם בהתעלמו מהציפייה המובהקת שנוצרה לנוכח העובדה שהמשיבה עתרה לקבלת מסמכים מעבודתו של המערער לבחינת סיום עניינו ללא הרשעה, וכן לנוכח דחיית הדיונים וההמלצה על סיום עניינו של המערער ללא הרשעה. עוד נטען כי בשנים האחרונות רוככה בפסיקה הדרישה להוכחת "נזק קונקרטי" ודי בהוכחת נזק פוטנציאלי בכדי להצדיק סיום עניינו של נאשם ללא הרשעה.

לחלופין נטען כי מן הראוי היה לחרוג בעניינו של המערער ממתחם הענישה מטעמי שיקום. נטען כי לנוכח נסיבותיו האישיות של המערער סיכויי שיקומו גבוהים. הודגש כי בית המשפט העליון לא קבע שאין לחרוג

ממתחם הענישה מטעמי שיקום בעניינם של נאשמים נורמטיביים, אלא שיש לבחון כל מקרה אינדיבידואלי וקונקרטי לגופו. לפי פסיקת בית המשפט העליון, שיקולי שיקום רלוונטיים לכל נאשם באשר הוא. נטען כי קביעתו של בית משפט קמא היא קביעה תקדימית, אשר אינה עולה בקנה אחד עם מאות ואף אלפי גזרי דין של נאשמים נורמטיביים. כן נטען כי בחינת שיקולי הענישה השונים מובילה למסקנה ההפוכה, ולפיה דווקא בעניינם של נאשמים נורמטיביים יש יותר מקום לסטות ממתחם הענישה משיקולי שיקום. עוד נטען כי מדיניות התביעה המוצהרת היא הפוכה לחלוטין מעמדתו של בית משפט קמא (הסנגור הפנה לדוח צוות התביעה לבחינת יישום דוח ועדת כב' השופטת דורנר משנת 2018, פרק ח' לדוח).

עוד נטען כי המערער שילם את הפיצוי למתלוננת, ועל פי ההסדר התביעה הסכימה שהסניגוריה תעתור לסיום התיק ללא הרשעה וכי שירות המבחן המליץ לבטל הרשעה לאור נתוני הנאשם, העדר עבר פלילי, לקיחת אחריות, היותו אדם נורמטיבי אשר עלה בגיל צעיר מאתיופיה, למד, עובד בXXX, שירת שירות צבאי וסיימו בהצטיינות, המתלוננת ביטלה התלונה, סיפרה כי מדובר במקרה חד מפעמי, והמערער מבין את חומרת מעשיו.

שירות המבחן הגיע למסקנה אין צורך בשילוב בטיפול כיוון שמדובר במקרה חד פעמי במהלך ויכוח.

לנוכח כל האמור התבקש בית המשפט להורות על ביטול הרשעתו של המערער בדין, ולבטל את רכיב המאסר באופן שיושת על המערער עונש של 160 שעות לתועלת הציבור בנוסף לפיצוי המתלוננת שהושת עליו. לחלופין התבקש בית המשפט להורות על ביטול עונש המאסר לריצוי בעבודות שירות באופן שיושת על המערער יתר רכיבי הענישה: מאסר מותנה מרתיע, פיצוי למתלוננת ושל"צ בהיקף של 160 שעות.

ב"כ המערער טען שאין להפלות את הנאשם הנורמטיבי לרעה לעומת עבריו החוזר על העבירות.

אשר לנזק שעלול להיגרם כתוצאה מן ההרשעה נטען שאמנם המערער לא "יפוט מחר בבוקר", אך ההרשעה תפריע לו בעתיד להתקדם בעבודתו בשל סיווג בטחוני, וזהו נזק קונקרטי.

11. ב"כ המשיבה עתר לדחיית הערעור וטען שטענות המערער על הציפייה בעצם השליחה לעריכת תסקיר היא טענה לא הגונה שכן התביעה ציינה מפורשות כי עמדתה להרשעה בתיק.

אשר לסוגיית ההרשעה, טען ב"כ המשיבה ששני המבחנים שנקבעו בהלכת כתב אינם מתקיימים בעניינו. כך, אשר לנסיבות ביצוע העבירה, מדובר באירוע חמור ביותר של מספר דקות, כמפורט בגזר הדין, ובנוגע למבחן השני, קיום נזק קונקרטי, הפנה לרע"פ 1454/21 אליו נתייחס בהמשך.

אשר למתחם הענישה, נטען שהמתחם הולם ובית המשפט קבע, בצדק, שלא כל חרטה מצדיקה חריגה משיקולי שיקום ויש צורך בנקיטת משנה זהירות, זו גם מצוות המחוקק ומצוות בית המשפט העליון.

נטען שמהתסקירים עולה כי למעשה המערער לא לקח אחריות מלאה על מעשיו. בתסקיר הראשון לא לקח אחריות ובתסקיר מאוחר יותר לקח אחריות לא מלאה והשליך אחריות על המתלוננת.

השיקולים שנקלחו הצדיקו מיקומו בתחתית המתחם.

12. דיון והכרעה:

ברע"פ 6002/22 **ריאבנקו נ' מדינת ישראל** נדונה בקשת רשות ערעור של המבקש אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת אלימות כלפי בת זוגו, באופן שבעוד ביתם הקטינה הייתה מונחת בידיה של המתלוננת, תקף המבקש את המתלוננת - הוא ניגש למתלוננת וצבט אותה בצווארה בחוזקה, עד שזו החלה לבכות, רק אז שחרר את אחיזתו. בהמשך, ניגש המבקש אל המתלוננת ושאל אם יש לה משהו להגיד לו. מיד בסמוך, תקף המבקש את המתלוננת פעם נוספת בכך שאחז בידה וסובב אותה אל מאחורי גופה, והורה לה לצאת מהדירה.

בתסקיר הביניים שהוגש נכתב כי בין המבקש והמתלוננת דינמיקה זוגית "שאינה מתאפיינת בדפוסי תקשורת והתנהלות אלימים", וכי הקושי הזוגי נבע מתפקידים כהורים טריים ובהיעדר תמיכה משפחתית. עוד צוין, כי המבקש השתלב בטיפול ייעודי, עמד כנדרש בתנאים המגבילים שהוטלו עליו, וההרחקה הממושכת היוותה חוויה מטלטלת עבורו.

בתסקיר נוסף צוין כי המבקש אינו בעל דפוסי חשיבה והתנהגות אלימים, ומערכת היחסים הזוגית מתוארת על ידי המבקש והמתלוננת כ"מיטיבה ותומכת בבסיסה". שירות המבחן המליץ על העמדת המבקש בצו מבחן לשנה, ועל "ענישה מוחשית בעלת אלמנט חינוכי על פי צו השירות לתועלת הציבור בהיקף של 160 שעות".

עוד המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו של המבקש, היות והרשעה פלילית עלולה לפגוע בתהליך התאזרחותו, וכתוצאה מכך לפגוע בשלמות המשפחה.

חרף נתוני פתיחה אלו, פסק בית המשפט העליון כהאי לישנא:

"אשר לתנאי השני לפי עניין כתב, והוא שהעבירה תהא כזו המאפשרת את ביטול ההרשעה ללא פגיעה חמורה בשיקולי ענישה אחרים. בית משפט קמא עמד על כוונת המחוקק הנשקפת מסעיף 382 לחוק העונשין, לפיו יש להשית ענישה מוכפלת על עבירה של תקיפה, כאשר העבירה מבוצעת כלפי בני משפחה, לרבות בני זוג. החמרה זו מבטאת את שאת הנפש כלפי עבירות אלימות שמבוצעות בבני זוג, תופעה שמחייבת הרתעה אפקטיבית על מנת לגדועה מן השורש. אמנם, מעשי המבקש אינם ברף הגבוה של החומרה בתוך גדר סעיף האישום, אך קביעה כי סוג העבירה בו הורשע המבקש היא כזו המאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים - זו קביעה שאינה עולה בקנה אחד עם הדין הנוהג".

ברע"פ 1454/21 **פלוני נ' מדינת ישראל**, נפסק על ידי כבוד השופט י' אלרון:

"בבקשת רשות הערעור טוען המבקש כי יש לרכך את דרישת הוכחת הנזק הקונקרטי הנדרשת לביטול הרשעת נאשם, ולהכיר אף בנזקים שעלולים להתרחש בעתידו התעסוקתי - על אחת כמה וכמה בתקופת משבר הקורונה, ולנוכח העבירה וחומרתה שאינם שוללים לכשעצמם את אפשרות ביטול ההרשעה.... בית משפט זה

שב וקבע כי לא די בחשש אפשרי שהרשעה תפגע בעתיד המקצועי של נאשם כדי להצדיק ביטול הרשעתו, שהרי פגיעה זו היא תוצאה ישירה מהוכחת אשמו של אדם בהליך פלילי (רע"פ 2768/18 סיוון נ' מדינת ישראל, פס' 14 (12.6.2018)).

זאת ועוד, חומרת העבירה ונסיבות ביצועה במקרה דנן אינן קלות כלל ועיקר. תופעת האלימות במשפחה, הפוגעת קשות בתחושת הביטחון של בני המשפחה בכלל וקורבן האלימות בפרט, דורשת מדיניות ענישה מרתיעה, על מנת להביא למיגורה (רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל, פס' 10 (28.1.2021)).

המתואר מעלה דומה דמיון רב לענייננו, ובשונה מענייננו, המבקש שם עבר הליך שיקומי.

ומכאן לענייננו. מעשיו של המערער כלפי המתלוננת אינם קלים כלל ועיקר, לא מדובר באלימות רגעית אלא באירוע מתמשך אשר גם כאשר המתלוננת ניסתה להתקשר למשטרה, לאחר שהמערער תקף אותה, ניתק המערער את שיחת הטלפון ונשכה.

הייתה למערער האפשרות לחדול ממעשיו לאחר שתקף את המתלוננת אלא שהוא לא עשה כן ומנע ממנה להזעיק את המשטרה והמשיך ופגע בה כשנשך אותה.

באשר לנזק הקונקרטי, כפי שנפסק על ידי בית המשפט העליון, לא די בחשש אפשרי שהרשעה תפגע בעתיד המקצועי של נאשם כדי להצדיק ביטול הרשעתו. המערער לא הציג אישור שיגרם לו נזק אם תיוותר הרשעתו על כנה, ומשכך, לא עמד בתנאי השני של הלכת כתב. נוסף ונציין כי אף בטענה לאפשרות פגיעה בסיווג הבטחוני של המערער ככל שההרשעה תיוותר על כנה לא ממש, משזו לא הוכחה. עמדתנו היא שאין זה מתפקידו של בית המשפט להיות שותף ל"הסתרת" מידע רלוונטי ממקבלי ההחלטות בעניין הסוג, כאשר חזקה עליהם שישקלו את מכלול הנסיבות טרם קבלת החלטתם בעניין זה [ראו והשוו רע"פ 1240/19 בר לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (24.3.2019)]. בבש"פ 8755/21 אבו עראר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (23.12.2021) נקבע, בעניינו של רופא שתקף את אשתו בנסיבות שאינן רחוקות מענייננו, כי עיסוק במקצוע בו עשויה להיות נפקות לרישום פלילי, אינו מקים חסינות מפני הרשעה, כאשר "שיקולים אלה אינם מושכים בהכרח לכיוון אי הרשעה, וודאי במקרים של מעשים פליליים מובהקים, שהביאו לפגיעה קשה בערכים מוגנים".

מתחם הענישה שנקבע על ידי בית משפט קמא הינו מתחם ראוי ונכון ולא מצאנו להתערב בו. כך גם מיקומו של הנאשם בתחתית המתחם מוצדק אף הוא. כאמור, בתי המשפט מצווים להכביד ידם על מי שמעז לעבור עבירה של תקיפה, בפרט כאשר העבירה מבוצעת כלפי בני משפחה, לרבות בני זוגם וכפי שנפסק לא אחת, תופעה אלימה זו מחייבת הרתעה אשר תגדע תופעה נפסדת זו מן השורש.

מכלל האמור, החלטנו לדחות את הערעור.

ניתן היום, כ"ט סיוון תשפ"ג, 18 יוני 2023, במעמד הצדדים.

עמית מיכלס, שופט

שמואל בורנשטיין, שופט

מיכל ברנט, שופטת בכירה